

TÖRTÉNELMI MAGYAR ALKOTMÁNY (VII/01), JÖVŐNK (XI.)

Csihák György:

Levél az „alkotmányozók”-hoz

Tisztelt Bizottság!

Tapasztalataim alapján teljesen valószínűtlennek tartom, hogy ezt az írást ott valaki figyelmesen végigolvasná, mégis küldöm, nehogy mondhassák, hogy „nem tudták”. A lényegét ajánlottan megírtam az államfőnek, a Ház elnökének, a kormánypárti képviselőcsoport vezetőjének és az igazságügyi tárca vezetőjének.

Az alkotmányjogi és a közjogi rendezésre jelenleg kétségtelenül nagy szükség van, ami 1921. július 26. után hat-hét évig tartott, noha akkor kiváló szakembereink voltak. Ma egy sincs. Vagyunk néhányan, akik tanultunk és olvastunk erről valamit, és még talán ketten-hárman, akik az elmúlt ötven évben bizonyítottuk is, hogy értjük és hűek is vagyunk hozzá. Igaz – az utóbbi időben gomba mód elszaporodtak a „szakértők” ezen a területen is. Munkájukkal az a baj, ami jellemző egész társadalomtudományunkra: igen nehéz elválasztani a tiszta búzát az ocsútól.

Amit most elkapkodni igyekeznek, annak a magyarságra nézve beláthatatlan káros következményei lehetnek. A világot biztosan nem érdekli, hogy amit tesznek az mennyire legitim? A hasznát fogják megtalálni, és az nekünk csak hátrányos lehet, ha minden így megy tovább: a mostani lehet az első magyarországi kormány, amely így kísérletet tesz a trianoni szerződés magyar alkotmányos elismertetésére; az USA-ban máris több per indult a magyar állam ellen, aminek magyarországi érvényesítéséhez a maguk kapkodása hozzájárulhat. Az 1920: XXXIII. tc. becikkelyezése alkalmával a Nemzetgyűlés kiáltványban leszögezte, hogy a szerződés valótlan adatokon alapul és csak külső erő elháríthatatlan befolyására fogadtuk el, ezért elismerni soha nem fogjuk. Ezáltal az a törvény Magyarországon jogerőre soha nem emelkedett. Kérdés, egy teljesen új alkotmány esetén lehet-e erre eredményesen hivatkoznunk?

1. Tényhelyzet

A mostani magyar kormány és országgyűlés népszavazás útján jött létre, ezért vélik magukat „alkotmányozás“-ra jogosultnak. Téves beállítás.

Nincs megoldás – egyelőre – arra, hogy a szavazásból a magyarság egyharmada diktatórikus módon ki van zárva, a szavazásban a jogosultak 60 százalékából a győztesre adta szavazatát 60 százalék, Trianonban pedig elvitték a magyarság 60 százalékát. A mai „győztes“ nem képvisel többet, mint a magyar nemzet legfeljebb egy-egyedét. Ez pedig kevés ahhoz, amit ma „alkotmányozás“-nak neveznek.

Egy, több mint ezer éve, az egész magyar nemzet akaratából fönntartott írott alkotmány megdöntéséhez ez akkor is kevés lenne, ha a mostani képviselőlet legitim lenne, de nem az.

Ha megteszik, ami a hiányosan kiszivárgott hírekből megtudható, akkor az a mindmáig jogérvényes Történelmi Magyar Alkotmányt súlyosan fenyegeti – akkor is, ha azt gondolják, hogy most csak valamiféle „összefoglaló“ készülne, amilyen állítólag az Arany Bulla meg a Tripartium volt. A Hármaskönyvet alkotmányos magyar országgyűlés soha el nem fogadta, mert nem valami új dolog volt, hanem a hatályos jogi alkotásaink valamely összefoglalója. Az Arany Bulla pedig nem összefoglaló, hanem hatályos jogalkotás – nem is az első és nem is az egyetlen.

2. A mai országgyűlésnek nincsen se alkotmányt teremtő, se alkotmányt módosító ereje, függetlenül bármely választási eredménytől. Ez egy pseudo országgyűlés, amely alkalmas az ország ügyeinek ideiglenes intézésére, de ebben a helyzetben a nemzet tettei jogilag érvénytelenek, azért is, mert a magyar nemzet se nem cselekvőképes, se nem jogképes.

Történelmi és jogi indoklás

Az európai népek származására és betelepődése idejének meghatározására, kormányközi megállapodás alapján végrehajtott genetikai kutatás eredményét a világ élvonalába tartozó 17 genetikus aláírta 2000-ben, az USA-tól Ukrajnáig. Ez ma a tudomány álláspontja ebben a kérdésben. Szerintük a legrégebb európai gén az EU19-es 40000-35000 éves, a legnagyobb jelenléte a mai kárpát-medencei magyarságban van, 60 százalék. Ezt alátámasztja a Nobel-díj értékű magyar etnikai-embertani felmérés, amely szerint a kárpát-medencei magyarság 61,5 százaléka törökös típusú és igen egységes. Utolsó honfoglalásunk (Kr. után 895 körül) alkalmával jött ide utoljára nagyobb néptömeg. Előttünk az avarok is telepítettek ide kisebb idegen népcsoportokat, de az idegenek többsége 895 után került a Kárpát-medencébe, s mai genetikai képük a mienkétől csak csekély mértékben tér el. Árpád honvisszafoglalói írott alkotmánynak minősíthető szerződéssel, világos koronafogalommal és a területhez való ősi jogok hangoztatásával érkeztek, majd alapították mai államunkat.

Első keresztény királyunk I. Sztefanosz rendeletére alakult az udvari kamara, és hivatalos nyelvünk a latint, majd a magyar országgyűlés 1844:II. tc.-vel a magyar állam nyelvét a magyar nyelvet tette.

A társadalmi formák leírását Marx szerint szokás tanítani, de nálunk például ismeretlen a rabszolgaság és a feudalizmus sem öltötte soha azt a formát, mint máshol.

Ezt Marx is észrevette és a társadalmi formák leírásánál megemlítette, de nem elemezte az „ázsiai termelési mód“-ot, amit a nemzetközi szakirodalom is és mi is lovasműveltségnek nevezünk. Ebből a lovasműveltségünkől hoztuk a küldöttek rendszerére épülő országgyűlés, de az alkotmány (Vérszerződés) intézményét is, tehát nem valahonnan Ázsiából, ahol esetleg élhetett eleink egy része valaha. Mai jogfolytonos alkotmányunk ezzel a Vérszerződéssel kezdődik.

Az írott latin nyelvű alkotmányunk (gyűjteménye a Corpus Juris Hungarici = Magyar Törvénytár) I. Sztefanosz első dekrétumával kezdődik (talán 1016-ból). A Régi Törvénytár szövege 1830-ig latin, az 1832-1836-os országgyűlése kétnyelvű (latin és magyar), az 1848-as törvényhozásunké magyar. Az Új Törvénytár (1867 óta) nyelve magyar. A két időszak között (1848-astól 1867-ig), valamint az 1944. március 19-től napjainkig hozott „törvényeket“ nem ismerjük el a Magyar Törvénytár részeként.

Az utoljára szabadon választott magyar országgyűlés (1939) utolsó alkotmányosan meghozott határozatai (Altötting, 1947. augusztus 20) szerint, összefoglalva: a Szent Korona jogfolytonossága fennáll.

Egy kitérő koronánk tárgyában. A neve: Sacra Regni Hungarici Corona, helyes magyar fordításban: Hunok Országának Megszentelt Országkoronája. Tehát: nem királyi és nem is szent (Sacra és nem Sancta-Maria etc.), és nem találok tudományos alappal meghatározva, hogy mióta és hogyan lett a népnevünk „magyar“? – de mára ez a gyakorlat, noha a világ csak a „hun“-t ismeri (Hun-garian stb.). Így módon viszont teljességgel indokolatlan a nevével való visszaélés – azok részéről, akik elutasítják. A tanulatlan szájakon élő ú.n. „Kossuth-címer“ – kommunista kitalálás; Kossuth mélységesen tisztelve a magyar alkotmányt, kormányzó lett és nem köztársasági elnök, bankóján a koronás kiscímer található.

3. Mit jelent az, hogy a Megszentelt Korona jogfolytonossága fennáll?

A Corpus Juris Hungarici-ban található magyar történelmi alkotmány értelmében a magyar nemzet azonos a Megszentelt Korona népével = Totum Corpus Sacrae Regni Coronae (Gens Hungarorum = a hun népek vérszerinti közössége; Natio Hungarorum = több gen társasága, azaz a magyar nemzet).

A magyar nemzet akaratából, a Kárpát-medencében jóval több mint ezer éve fennálló magyar állam és történelmi alkotmánya a magyar nemzet alkotása és ez a nemzet minden külső kényszer nélkül őrzi több mint ezer éve. Ezt a nemzetet senki nem kérdezte, hogy akar-e mást, például köztársaságot?

A nemzet önrendelkezése a Kárpát-medencében 1944. március 19-ig és történelmi jogai folytonosságának az 1946:I. tc. életbeléptetéséig időnként volt akadály, de addig mindig helyreállt. Azóta nem.

Országunk történelmének egyedülálló eseménye volt, amikor az ország egész területén elvesztettük nemzeti önállóságunkat – amit azóta sem sikerült teljesen visszaállítanunk. Ennek két összetevője van: a) máig nem világos, hogy az idegen megszállás 1989-ben milyen mértékben szűnt meg; b) a különböző modern technikákkal kérdéses, hogy milyen újabb bilincseket raktak ránk, amelyek még szűk játéktér létezését is kérdésessé teszik (nemzetközi kapcsolatok, pénzügyek, magánosítás, média stb.).

A fennálló bizonytalanságon túlmenően kétségtelen tény, hogy a máig Magyarországon – a hivatalosított nézet szerint – alkotmánynak tekintett charta-alkotmány, alkotmányjogilag soha érvényes nem lehetett. Az pedig még viccnek sem jó, ha valakik komolyan gondolják, hogy egy több mint ezer éves írott alkotmánnyal rendelkező országban van annak bárminemű legitim jelentősége, ha valahol valaki kinyit egy ablakot és kikiabálja, hogy az új államforma köztársaság.

A fentiek alapján a magyar nemzet sem nem jogképes, sem nem cselekvőképes – azért sem, mert a nemzet nevelése 1944-óta gyakorlatilag szünetel. Ez igaz akkor is, ha voltak és vannak közben jószándékú kísérletek. Fényes bizonyítéka az elrendelt népszavazás „eredménye“ a kettős állampolgárságról.

4. A mai magyar állam államformája az egypártból lett többpárt diktatúrája. A fordulatot szervező nagy titkosszolgálatok (lásd: Grósz Károly beszéde a magyar rádióban, az ARTE TV dokufilmje, stb.) személyeket és csoportokat olyan helyzetbe hozták és tartják, hogy más, demokratikus kezdeményezésnek nincs se tere, se módja. Még kérdezni sem lehetett, hogy miféle érdek vezetett bennünket a NATO-ba, az EU-ba és tényleg érdekünk-e az európai közös pénz bevezetése? Semmiféle elemzés nem közismert ebben a tárgyban.

A technikák az utóbbi 65 évben alig változnak, a rendszerváltás csak fordulat, a visszamagyarosítás ezúttal is elmaradt, akárcsak 1867-ben.

Az alkotmányjogi és a közjogi rendezés tehát szükséges, magyar mintája is van: az, ami 1921 után történt. A „hogyan“-ra van elég példa és javaslat, csak alaposan megvizsgálni és követni kellene, amire sok idő szükséges.

Nyilván újra kell szervezni és rendezni az ország alkotmányos felépítését, a közigazgatást, a településrendszert, a közlekedést, az egészségügyet és még számos mást. Az államforma lehet köztársasági is – ennek nem mond ellent a Corpus Juris Hungarici. Az egészbe be kell kapcsolni az egyetemes magyar nemzetet, amit emberfeletti nevelőmunka kellene megelőzzön.

A gyökerekhez, a nemzeti múlthoz ragaszkodni kell, máskülömben légvár épül, ami nem lehet tartós és csak népünk újabb és további megpróbáltatásaihoz vezet. Amely nép nem képes megvédeni saját alkotmányát, az nem méltó a szabadságra.

Még nem késő. Ha a magunk dolgát magunk csináljuk, akkor bízunk kell a magyar népben és Istenünkben. Ha eddig volt így több mint ezer esztendőnk, akkor lehetne még ennyi ezután is.

Emberé a munka, Istené az áldás.

Zürich, 2010. magvető hava